

строенията и идейния кръгзоръ ни напредничавата българска интелигенция отъ 40-тѣ години.

Априловъ ще е съобщавалъ на Селимински за успѣха си предъ рускитѣ власти съ отпускането на четири стипендии за българчета въ Херсонската (Одеската) семинария — при ходатайството на графъ Воронцовъ, Бесарабски и Новоросийски губернаторъ, който проявявалъ известенъ интересъ за българското учебно дѣло и който добилъ разрешение отъ руския Синодъ да постъпи Иларионъ Михайловски въ Киевската семинария на свои разноски. Собствено, въ записката отъ 1 юний 1840 г., подадена отъ Априлова, Палаузова и Тошковица до Воронцова, се е искало приемането въ Ришелевския лицей на двама българи, които да се подготвятъ за учители; но синодътъ въ Петербургъ намѣрилъ, че ще е по-полезно да постъпятъ младитѣ българи въ семинарията, и затова Киевската духовна академия съобщила на 23 септемврий 1840 г., по нареждане на Външното министерство, на Одеската семинария, да приеме „на казенное содержание“ четири българчета. Селимински, доволенъ отъ постигнатото — което стои въ свръзка и съ собствения му позивъ — сърадва Априлова и въздава хвала на залѣгането му. „Всички тукъ желаятъ да не се ограничи чловѣколюбието и великодушнито на губернатора Воронцова, нито на руския императоръ въ подобни услуги къмъ нашия народъ, който за своето религиозно и национално единение съ Русия се е потрудилъ и претърпѣлъ много. Нашиятъ народъ търпи и ще търпи още много и неизразими злини отъ дивитѣ тирани на нашето отечество, които, като не могатъ да си отмъстятъ на своитѣ победители, руситѣ, показватъ къмъ нашия народъ своята варварска свирепостъ и бѣсъ, както кучетата хапятъ камънитѣ вмѣсто тѣзи, които ги хвърлятъ“. Но, изпитваме ли благодарностъ къмъ руситѣ, ние трѣбва да се сраимъ, че между толкова богати и състоятелни българи не се е намѣрилъ ни единъ истински патриотъ, който да иждиви малко отъ личнитѣ си срдства и издържа не 4, а нѣколко пжти по 4 юноши въ чуждитѣ учебни заведения. Така би се избѣгнало и унижението ни предъ силнитѣ на земята, да ги молимъ за такива малки работи... „Но, като нѣма дъждъ, предпочитаме градушката“. Ще дойде скоро времето, когато примѣрътъ на Априлова и на други родолюбци ще стане „образецъ